

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Idy Hanzelovej a členov JUDr. Aleny Adamcovej a JUDr. Marianny Reiffovej, v právnej veci žalobcu **Ing. J. V.**, proti žalovanej **Sociálnej poisťovni – ústredie**, Ul. 29. augusta 10, Bratislava, o **preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej** č.: 212-1310-CA02/2004 z 2. júla 2004, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 24. júna 2008, č.k. 2S 119/06-29, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 24. júna 2008, č.k. 2S 119/06-29, v jeho potvrdzujúcej časti **z m e ň u j e** tak, že žalobu **z a m i e t a**.

Vo zvyšku rozsudok **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom krajský súd potvrdil rozhodnutie žalovanej označené v záhlaví tohto rozsudku, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcu a potvrdené rozhodnutie

pobočky žalovanej v Bratislave č. NP 201-232/2004 z 5. apríla 2004 – ktorým rozhodla, že podľa § 38 zák.č. 461/2003 Z.z. o nemocenskom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozhodnutia len „zák.č. 461/2003 Z.z.“) žalovaný od 16. februára 2004 do ukončenia dočasnej pracovnej neschopnosti, najviac v rozsahu 30 dní odo dňa porušenia liečebného režimu určeného lekárom, **nemá nárok na výplatu nemocenského** – a žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že krajský súd po preskúmaní spisového materiálu dospel k záveru, že správny orgán dostatočne zistil skutkový stav veci a tento aj po právnej stránke správne posúdil. Zdôraznil, že zo spisu mal za preukázané, že žalobca porušil ust. § 227 ods. 2 písm. f/ a g/ zák.č. 461/2003 Z.z. v tom, že sa nezdržiaval v čase trvania dočasnej práceneschopnosti na adrese uvedenej v žiadosti o priznanie nemocenského, resp. neoznačil miesto svojho pobytu tak, aby sa dalo identifikovať a aby sa pracovník, ktorý vykonával kontrolu, mohol dostať do bytu poistenca. Kontrola dodržiavania liečebného režimu bola zo strany žalobcu znemožnená, nakoľko na adrese uvedenej na potvrdení nebol označený zvonček, menovka a vchod bol uzamknutý. Nakoľko žalobca nijakým spôsobom nepreukázal, že počas svojej dočasnej práceneschopnosti dodržiaval liečebný režim určený lekárom, žalovaná správne posúdila konanie žalobcu ako porušenie liečebného režimu, a preto žalobcovi nevznikol nárok na výplatu nemocenského za obdobie od 16. februára 2004 do ukončenia pracovnej neschopnosti.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalobca. Ako dôvod odvolania uviedol, že senát Krajského súdu v Bratislave nevychádzal zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Zdôraznil, že súd nepreukázal jeho porušenie liečebného režimu, pričom on nebol povinný preukazovať to, čo dodržal. Túto povinnosť mala odporkyňa a krajský súd. Žalobca mal za to, že jeho dodržiavanie liečebného režimu bolo v súlade s § 227 ods. 2 písm. f/ a g/ zák.č. 461/2003 Z.z. Uviedol tiež, že rozhodnutie žalovanej nie je v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, nevychádza zo spoľahlivo zisteného stavu veci a neobsahuje predpísané náležitosti, pretože nemal možnosť sa vyjadriť k „dementným skutočnostiam“ žalovanej, žalovaná sa nezaoberala vecou, ktorá bola predmetom konania svedomite a zodpovedne, pričom nepoužila najvhodnejšie prostriedky, ktoré vedú k správne vybaveniu veci. Zdôraznil, že opakovanie tých istých dôvodov svedčí „o evidentnej laxnosti a neznalosti právnej problematiky k danej veci predsedníčky senátu, ako aj ostatných členiek, pretože na základe indícií ho chcú usvedčiť z toho, že spaním počas PN porušil zákon, pričom

ani raz sa nespomína, že tento akt pomsty bol vykonštruovaný predstaviteľom vlády M. D., pre ktorého pracoval, a jeho posluhovačmi, čo sa evidentne snaží zakryť nielen senát Krajského súdu v Bratislave, ale aj demagogické odôvodnenie pracovníka sociálnej poisťovne.“ Z uvedených dôvodov žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil v celom rozsahu a priznal mu nárok na výplatu nemocenského.

Žalovaná vo svojom písomnom vyjadrení k žalobe navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil. Poukázala na skutočnosť, že

- z potvrdenia bývalého zamestnávateľa žalobcu – obchodnej spoločnosti O. S., zo 4. júna 2008, vyplýva, že žalobca dňa 16. februára 2004, kedy u neho bola vykonaná kontrola dodržiavania liečebného režimu, uzatvoril s touto spoločnosťou pracovnú zmluvu s nástupom do práce dňa 18. februára 2004

- z potvrdenia ošetrojúceho lekára žalobcu MUDr. J. K., vyplýva, že žalobca sa mal dňa 17. februára 2004 dostať na kontrolu, na ktorú neprišiel, čím porušil liečebný režim, a preto ošetrojúci lekár dňa 17. februára 2004 ukončil jeho dočasnú pracovnú neschopnosť k 16. februáru 2004.

Žalovaná poukázala na skutočnosť, že žalobca 16. februára 2004 neprístupnil svoj byt určenému zamestnancovi na vykonanie kontroly dodržiavania liečebného režimu, zvonček nemal označený menovkou, vchod bol uzamknutý a ani po prezvonení všetkých zvončekov mu nebolo umožnené vojsť do brány a vykonať kontrolu dodržiavania liečebného režimu. S poukazom na predložené dôkazy, žalovaná uviedla, že je zrejmé, že žalobca si v tento deň v rámci liečebného režimu vybavoval svoje pracovné záležitosti, bol podpísať pracovnú zmluvu s obchodnou spoločnosťou O. S., a preto bola táto situácia vyhodnotená ako porušenie liečebného režimu. Okrem týchto skutočností žalobca porušil liečebný režim aj tým, že sa nedostavil na kontrolu určenú jeho ošetrojúcim lekárom. K tvrdeniu žalobcu, že nemal možnosť vyjadriť sa k skutočnostiam, ktoré uviedla Sociálna poisťovňa ohľadom porušenia jeho liečebného režimu, žalovaná poukázala na upovedomenie o začatí konania z 1. marca 2004, ktorým mu pobočka umožnila vyjadriť sa k porušeniu liečebného režimu, čo však žalobca nespravil. Žalovaná uviedla, že rozhodnutia boli vydané v súlade so zákonom, obsahovali všetky zákonom predpísané náležitosti a vychádzali zo spoľahlivo zisteného

skutočného stavu veci, čo potvrdil vo svojom rozsudku aj krajský súd, rozsudok ktorý navrhla potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (/ďalej v texte rozhodnutia len „O.s.p.“/) na pojednávaní (§ 214 ods. 1 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní žalobcu (§ 212 ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že tento rozsudok krajského súdu je potrebné zmeniť, a to z dôvodu existencie procesného nedostatku.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb.

Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 O.s.p.).

Z podkladov spisu v predmetnej veci je zrejmé, že úlohou súdu prvého stupňa bolo **postupom podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku** preskúmať zákonnosť rozhodnutia žalovanej, ktorým potvrdila prvostupňové rozhodnutie svojej pobočky, na základe ktorého žalobca podľa § 38 zák.č. 461/2003 Z.z. nemá nárok na výplatu nemocenského z dôvodu porušenia liečebného režimu určeného lekárom.

Podľa § 38 zák.č. 461/2003 Z.z. poistenec **nemá nárok na výplatu nemocenského** odo dňa porušenia liečebného režimu určeného lekárom do skončenia dočasnej pracovnej neschopnosti, najviac v rozsahu 30 dní odo dňa porušenia liečebného režimu určeného lekárom.

Podľa § 227 ods. 2 písm. f/ a g/ cit. zákona poistenec a poberateľ dávky sú povinní **dodržiavať liečebný režim** určený lekárom počas trvania dočasnej pracovnej neschopnosti podľa osobitného predpisu a **zdržovať sa počas dočasnej pracovnej neschopnosti na adrese uvedenej v žiadosti o priznanie nemocenského.**

Odvolací súd po oboznámení sa s podkladmi súdneho spisu, vrátane administratívneho spisu žalovanej, dospel k záveru, že postup, ako aj vydané rozhodnutia správnych orgánov v posudzovanej veci, boli v plnom súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami.

Skutočnosť, že žalobca dňa 16. februára 2004 neumožnil vykonanie kontroly dodržiavania liečebného režimu je z podkladov administratívneho spisu nesporná a nebola žalobcom vyvrátená. Žalobca totiž nijakým spôsobom nepreukázal, že počas dočasnej práceneschopnosti dodržiaval liečebný režim, ktorý mu bol určený lekárom, čoho dôkazom je aj skutočnosť, že v deň vykonania kontroly si vybavoval pracovné záležitosti, o skutočnosti ktorej žalovaná predložila súdu aj doklady.

Ak teda za uvedeného skutkového stavu vo veci správne orgány rozhodli podľa citovaného § 38 zák.č. 461/2003 Z.z., že žalobca z dôvodu porušenia liečebného režimu nemá nárok na výplatu nemocenského, pre tento ich postup boli splnené zákonné podmienky.

Podľa názoru odvolacieho súdu žalobca v predmetnej veci nepreukázal, že postupom žalovanej bol ukrátený na jeho právach. Žalovaná postupovala pri vykonaní kontroly žalobcu v plnom súlade so zákonom (§ 38 zák.č. 461/2003 Z.z.), pre svoje rozhodnutie si zadovážila dostatočné skutkové podklady, na základe ktorých vyvodila správny právny záver, ktorý v napadnutom rozhodnutí aj náležitým spôsobom odôvodnila. Nepochybil preto krajský súd, keď dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie žalovanej je v súlade so zákonom. Námietky žalobcu uvedené v jeho odvolaní sú skutkovo a právne bezvýznamné pre rozhodnutie v preskúmvanej veci.

Krajský súd sa však dopustil procesného pochybenia, keď pri rozhodovaní v predmetnej veci aplikoval ustanovenie § 250q ods. 2 O.s.p. vzťahujúce sa na rozhodovanie o opravných prostriedkoch, t.j. **na rozhodovanie podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku**. Vzhľadom na túto skutočnosť odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu v jeho potvrdzujúcej časti podľa § 220 O.s.p. zmenil a žalobu podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol a vo zvyšku rozsudok podľa § 219 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi ich náhradu nepriznal, pretože v tomto konaní nebol úspešný.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 31. júla 2009

JUDr. Ida Hanzelová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová